DE TWEE SPAARPOTTEN

SPAARZAAMHEID EN VERKWISTING

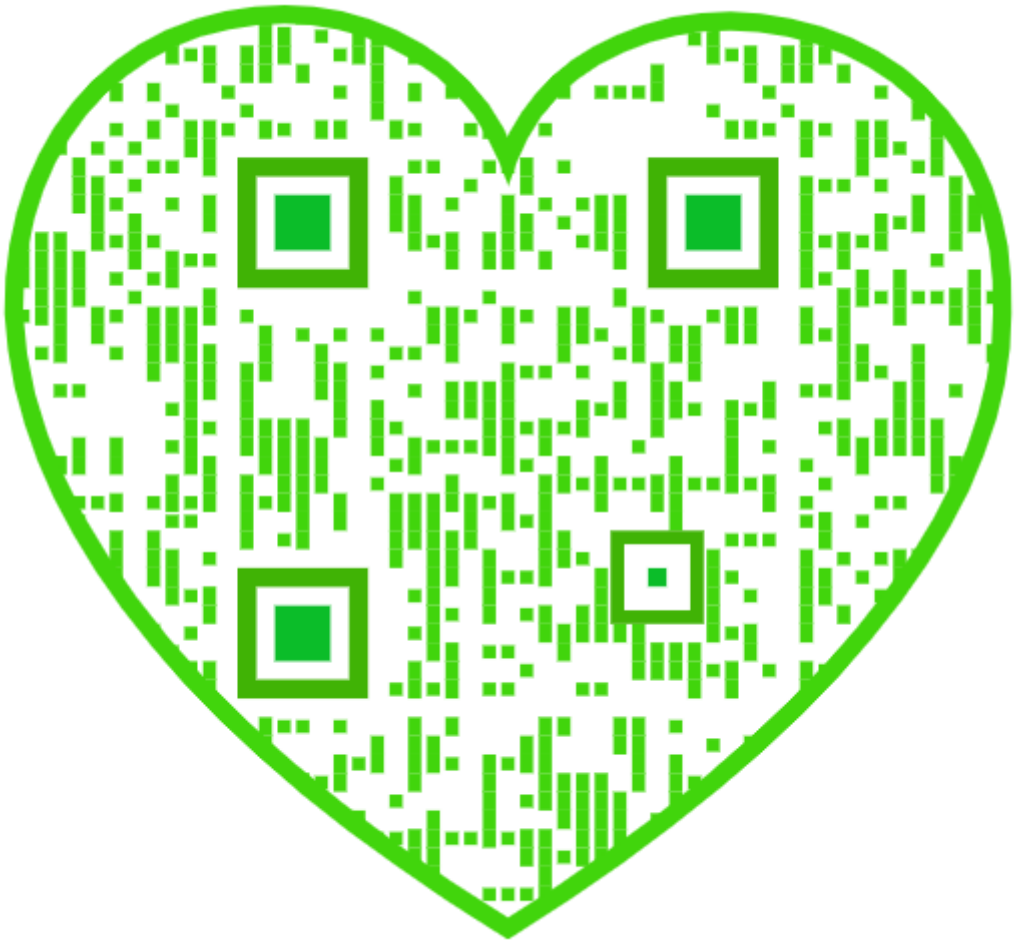

DE TWEE SPAARPOTTEN

SPAARZAAMHEID EN VERKWISTING

Zoo kreeg Roos-jen en haar broe-der
Elk een spaar-pot van hun moe-der.

Een nut-tig ge-schenk.

Jan-tje was een knaap van tien jaar oud. Hij was niet boos maar wei-nig voor-uit-zien-de.

Zijn zus-je Roos-je was zeer spaar-zaam.

Hun-ne ou-ders moes-ten door hun-nen ar-beid en hun-ne zor-gen in het on-der-houd van het ge-zin voor-zien, maar kwa-men zeer wel aan hun brood.

Zij hiel-den voor-al veel van hun-ne bei-de kin-de-ren, ver-schaf-ten hun al het mo-ge-lij-ke ge-noe-gen en ga-ven hun wij-zen raad voor de toe-komst.

Zoo kwam het, dat op ze-ke-ren nieuw-jaars-dag de klei-nen, bo-ven de ge-wo-ne ge-schen-ken, elk ee-nen spaar-pot kre-gen, waar-van moe-der het sleu-tel-tje be-waar-de, met be-lof-te hun dit sleu-tel-tje op den vol-gen-den nieuw-jaars-dag te-rug te ge-ven.

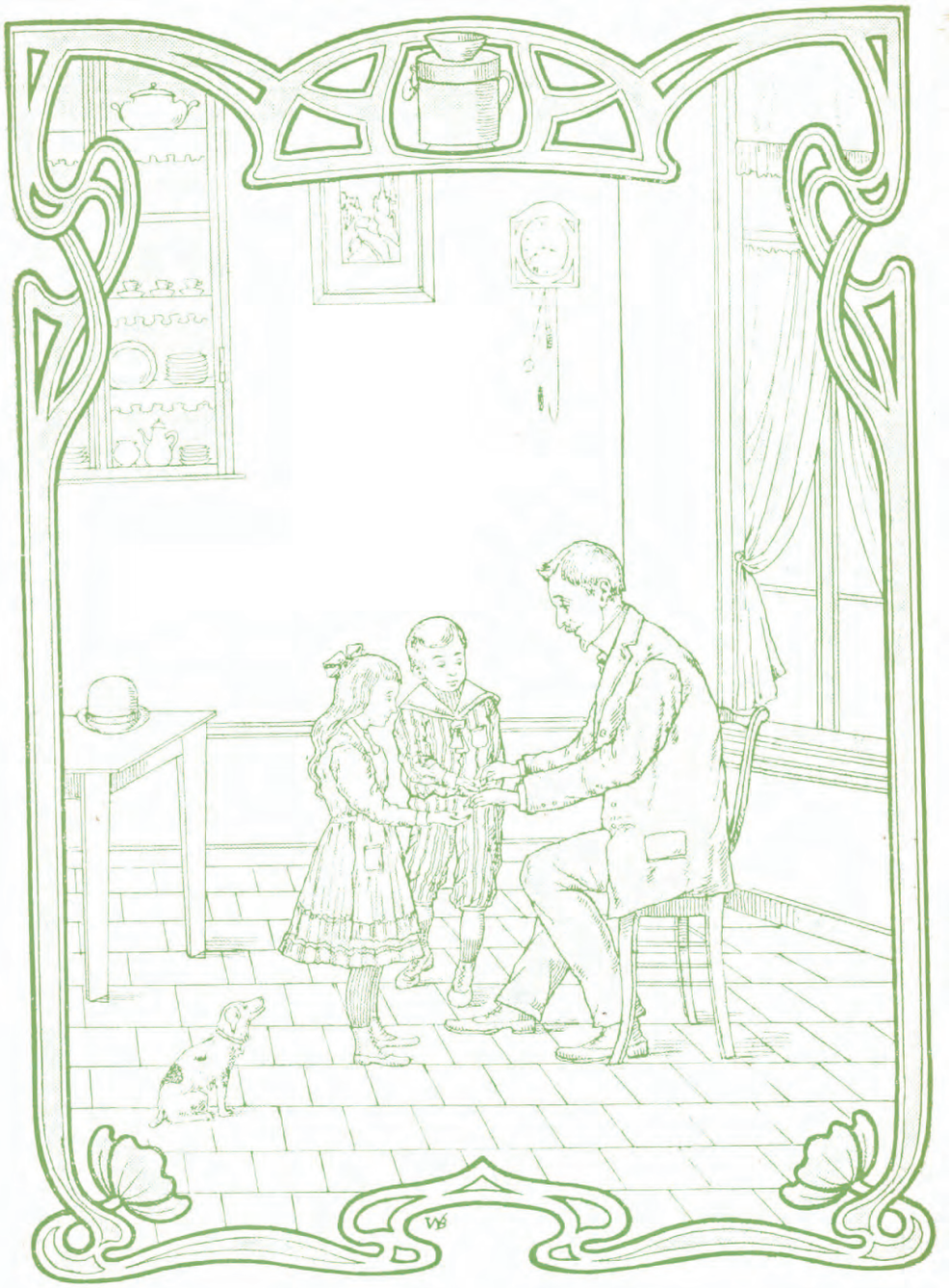

Oom, die hen zoo zeer be-mint,
Geeft wat cen-ten aan elk kind.

Een ge-schenk van Oom.

Men kan wel den-ken, hoe ver-heugd de kin-de-ren wa-ren, toen moe-der hun het mooi-e spaar-pot-je ter hand stel-de.

Zij wa-ren nog be-zig met het slot te be-kij-ken en de bloem-pjes te be-won-de-ren die met een fijn pen-seel op de spaar-pot-ten ge-schil-derd waren, toen de deur der ka-mer o-pen-ging en oom Jan bin-nen-trad!

Oom Jan, moet ge we-ten, moe-ders broe-der, was de lie-ve-ling van bei-de klei-nen en zij, zij wa-ren zij-ne bes-te mak-ker-tjes.

Nau-we-lijks had-den zij hem ge-zien, of hij moest de spaar-pot-ten eens in han-den ne-men en zeg-gen, wat hij daar-van dacht.

En al-les ein-dig-de hier-me-de, dat oom Jan uit zij-nen geld-beu-gel ee-ni-ge cen-ten nam en die aan de lie-ve klei-nen gaf.

Wijl Roos-je 't geld in 't pot-je stak,
Hield on-ze Jan al 't zij-ne op zak.

Wat Roos-je deed.

Roos-je nam heel dank-baar het geld aan en liet bij-na al de cen-ten in haar spaar-pot-je glij-den. Zij stak er slechts vijf in haar zak-je.

Jan-tje had oom ook be-dankt en ook zij-nen spaar-pot in de hand ge-no-men, doch liet de cen-ten in den zak van zijn vest-je glij-den.

Toen oom ver-trok-ken was, dacht er Roos-je aan wat al goeds men voor die cen-ten koo-pen kon, hoe-veel vreug-de men daar-me-de aan nood-lij-den-den ver-schaf-fen kon.

En Jan-tje? Jan-tje dacht aan de groo-te sui-ker-pak-jes, die hij bij zij-nen buur-man, den pas-tei-bak-ker, ge-zien had, en zijn hart-je ging reeds o-pen van ver-lan-gen!

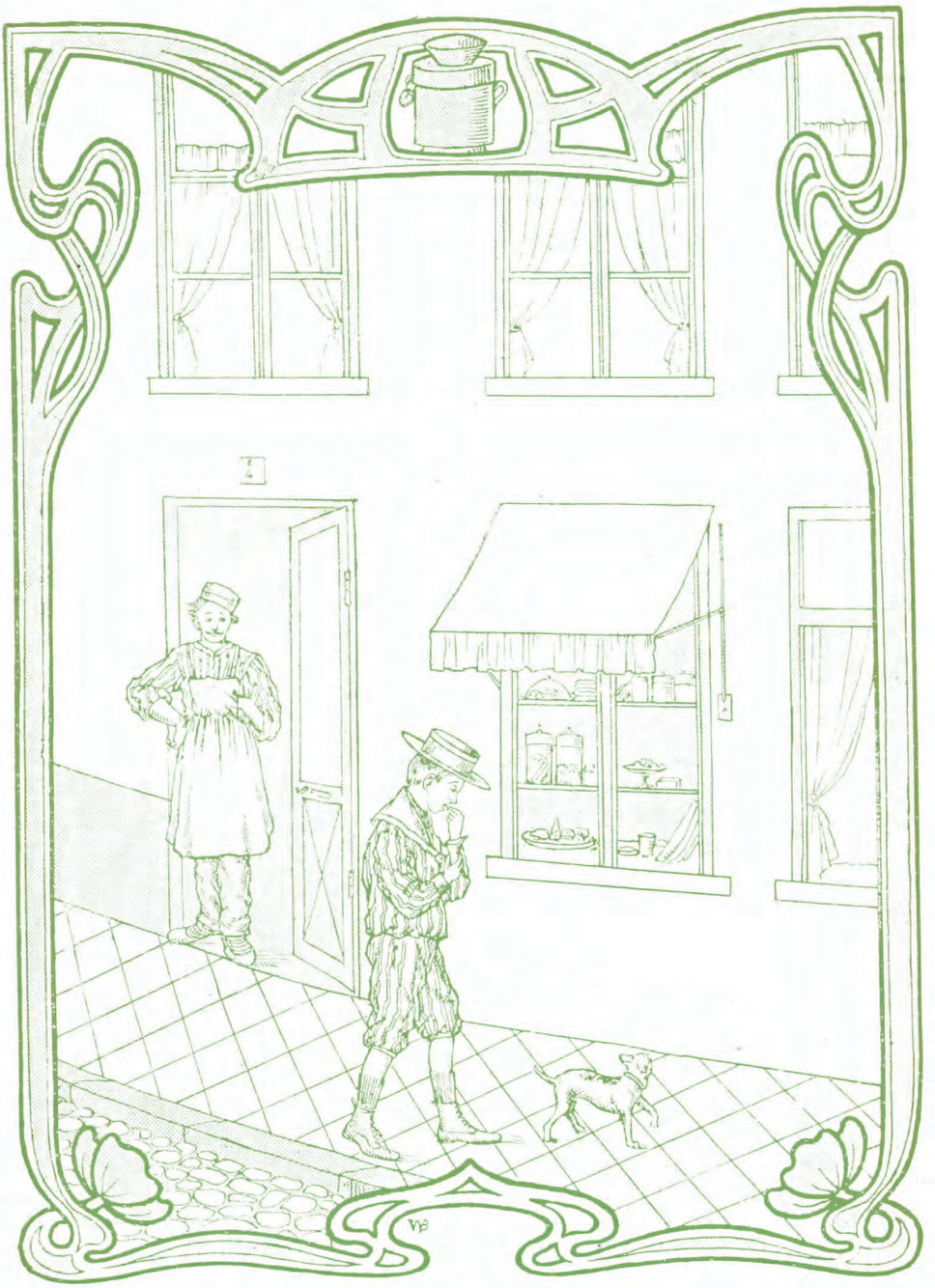

Bij den bak-ker, op den hoek,
Kocht nu Jan-tje taart en koek.

Bij den pas-tei-bak-ker.

's An-de-ren-daags was het Zon-dag en den hee-len nacht had Jan-tje van niets ge-droomd dan van sui-ker-goed.

In zij-nen slaap zag hij zich om-ringd van al wat lek-ker en zoet was in al-le kleu-ren. En al-les smaak-te zoo heer-lijk, dat het hem waar-lijk spijt deed bij zijn ont-wa-ken te be-mer-ken, dat het maar een droom ge-weest was !

Doch nu be-sloot hij van den droom ee-ne waar-heid te ma-ken. Hij was nau-we-lijks ge-was-schen en aan-ge-kleed, of hij liep reeds de straat op in ge-zel-schap van den klei-nen Me-dor.

Wel-dra zag men hem uit den win-kel van den pas-tei-bak-ker ko-men met den mond en de han-den vol lek-ker-nij-en.

Waar was nu ooms ge-schenk ?

Roos-je brengt hier hulp in nood,
Jan-tje wordt van schaam-te rood.

Ee-ne goe-de daad.

Te huis ge-ko-men zijn-de, deel-de Jan-tje aan zijn zus-je me-de van de ge-koch-te lek-ker-nij-en ; het meis-je be-risp-te hem zacht-jes, maar wil-de ha-re ou-ders niet be-droe-ven, door hun de dwa-ze han-del-wij-ze van Jan-tje be-kend te ma-ken.

's Na-mid-dags moes-ten de bei-de kin-de-ren ee-ne bood-schap doen voor moe-der.

On-der-weg ont-moet-ten zij een arm meis-je, dat scha-mel ge-kleed was en bib-ber-de van de kou-de.

Wat was Roos-je ge-luk-kig nu ee-ne aal-moes te kun-nen schen-ken. Zij gaf aan het ar-me kind de vijf cen-ten, wel-ke zij in haar zak-je ge-hou-den had.

Hoe speet het nu Jan-tje, die in den grond een goed hart had, dat hij al-les ver-kwist had en niets kon ge-ven !

Moe-der ! kijk eens hoe-veel geld !
Sef-fens nu mijn' schat ge-teld !

Een jaar la-ter.

Zoo liep spoe-dig een jaar voor-bij, want, kin-de-ren, de tijd vliegt toch zoo snel en hij keert nim-mer te-rug. Het is dus noo-dig hem wel te ge-brui-ken!

Bei-de klei-nen had-den hun-ne ou-ders een ge-luk-kig nieuw-jaar ge-wenscht en na het uit-dee-len der ge-wo-ne ge-schen-ken, moest nu elk kind zijn spaar-pot-je o-pe-nen.

De beurt kwam eerst aan Roos-je. Met oog-jes, die glans-den van vreug-de, liep zij naar de kas, nam ha-ren spaar-pot en stort-te den gan-schen in-houd op de ta-fel uit. Men tel-de zorg-vul-dig na en hoe stond Roos-je zel-ve te zien, toen zij ver-nam, wel-ke groo-te som geld zij ver-za-meld had.

En Jan-tje! Be-zie hem eens aan-dach-tig; het zal ze-ker niet noo-dig zijn u daar iets van te zeg-gen.

Ar-me snoe-per!

En ons Jan-tje vond langs bin-nen
In zijn' spaar-pot vul-le spin-nen.

Jan-tjes spaar-pot.

Lang-zaam ging Jan-tje nu zij-nen spaar-pot ha-len. Hoe deer-lijk zag er het pot-je uit, met ee-ne dik-ke laag stof be-dekt!

Aar-ze-lend stak de knaap den sleu-tel in het slot en uit den spaar-pot kwa-men.... twee lee-lij-ke, af-zich-te-lij-ke spin-nen te voor-schijn!

Moe-der zag, dat Jan-tje veel leed van schaam-te en zij hoop-te, dat hij zich nu wel be-te-ren zou.

He-laas! ook die hoop werd be-dro-gen, en toen hij am-bachts-man ge-wor-den was, ver-teer-de hij al-les, wat hij ver-dien-de, en sleet zij-ne da-gen in ar-moe-de. Zij-ne zus-ter in-te-gen-deel had door vlijt en spaar-zaam-heid een mooi-en stui-ver voor ha-ren ou-den dag ver-gaard. Zij be-zocht soms ha-ren broe-der in zijn el-len-dig ka-mer-tje en kon niet na-la-ten hem als-dan ee-ne aal-moes te ge-ven.

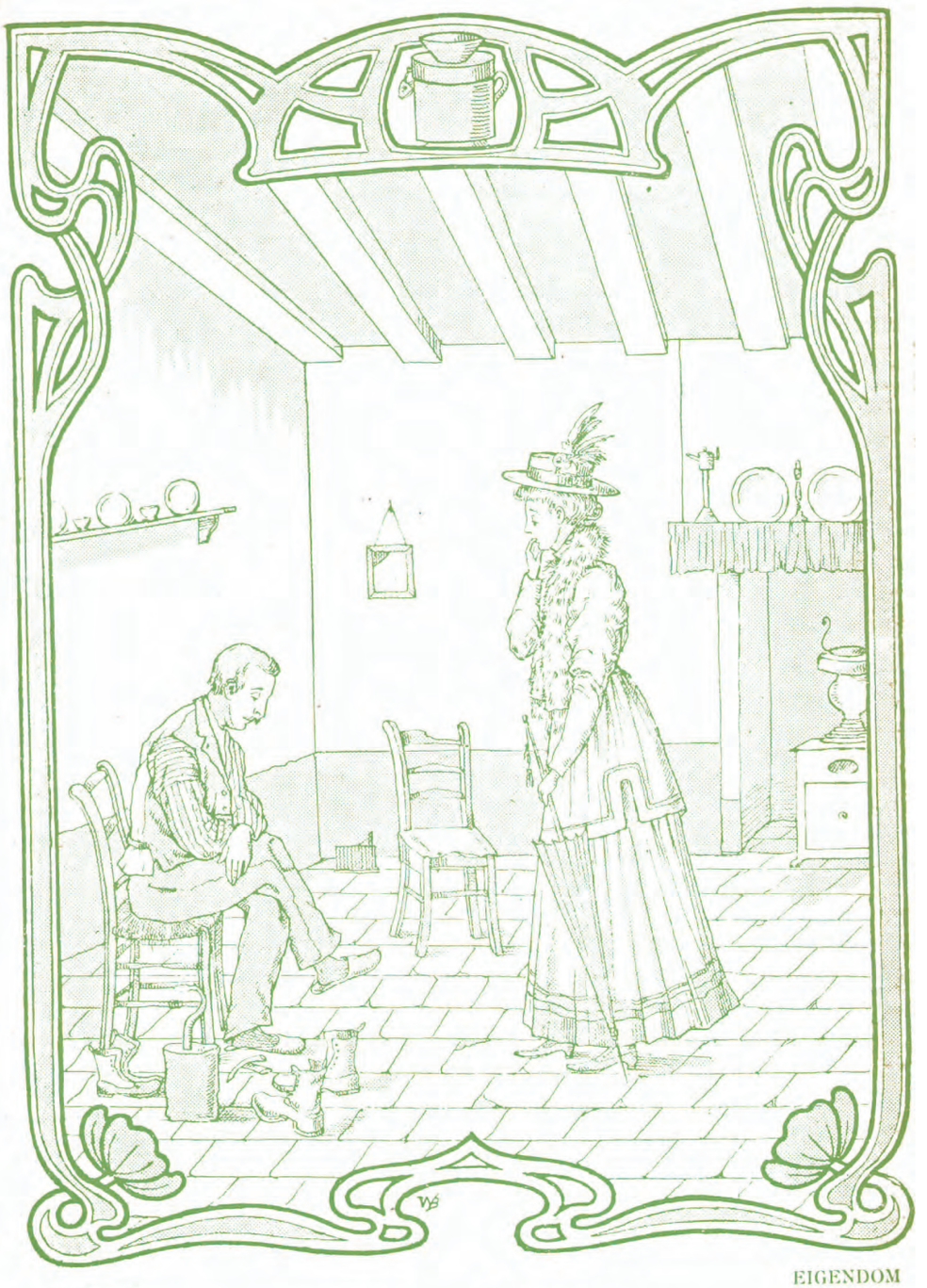

Jan-tje leer-de op tijd niet spa-ren,
En kon nooit een cent ver-ga-ren.

EIGENDOM
VAN DEN
DRUKKER.
A. J. W.